

ÉDES ERDÉLY

Az én falumban dombon van a temető.
Fehéren száll a mennyekbe a kő.
Fekete asszony húz az úton szekeret.
Kikericsok alatt pihen a szeretet.
A szépség az, amit az alkalom kíván.
Szorosra kötözik a lányok derekán.
Cifrázzák mellen, háton, kalapon.
Itt nem nőhet a gyom.

Az én falumban gólyák jönnek, fecske száll.
Fészket rak, mint a korán érkező halál.
Fiait naptól szédült léggel eteti.
Tudjuk: ki alszegi, ki felszegi.
Vasárnap templomba megy a pocak.
Messziről látszik, melyik asszony dolgozabb.
Sarok kopog, kendő repül, boglár ragyog.
Fent: kopasz csillagok.

Az én falumban frissen hantolva a föld.
A szép, nagy ház egy-két gyereknyi űrt kitölt.
Udvara tiszta, az eleje takaros.
Csorog rá alkonyatkor a piros.
Az arcok sűrű kalácsmészbe mártva.
Aki máz nélkül él, marad magára.
Inganak kezek, lábak, mint a fű,
és ború a derű.